

ilyen, ilyen durván... most... — az oszlop alatt állott meg s megfordult. A vörös néger alatt állott... Azok már odébb léptek... egy-egy cösszanással lépegettek előbbre s kaszáltak maguk előtt... kaszáltak... Áron felnézett az ablakra, oda, ahol... ott a sarokban... Sötét volt s a függöny meg se moccan.

(Folyt. köv).

Török Sándor.

A FA TISZTA!

Parasztleány volt. Nálunk szolgált.
Tudta mindig a dolgát.
Reggel korán tüzet rakott
s a sárgasörényű tűz
úgy ropogtatta bent a fát,
mint nyugtalan paripa az abrakot.
Egyszer megálltam az előszobában
s majd leesett az állam:
a gyújtó nem a padlóra
volt leszórva,
hanem ott hevert — mint májusi lomb! —
az asztalon.
Tíz-tizenkét fehér fadarab, —
ereztek vékony fonalak,
átfutották keresztül-kasul...
S én néztem a rajzot hangtalanul
s míg néztem hangtalan a rajzot,
ereimben a Nap tüze viharzott,
mely már csak távoli rege,
mert mindent, mindent a hó fed
s a hó alatt
a tünt tavasz hideg kísértete!
S az abroszon most itt hever
a nyár, a nyár, mint szent kehely,
melynek nektárja tűzpatak!
Üdvözlég, régi sugarak!
— Míg így rabul ejtett egy vad szomj,
arra libegett a leány
s azt hitte, hogy az abroszért haragszom.
A fát karjára szedte,
lassan a földre tette
s csak ezt suttogta engesztelve vissza:
«A fa tiszta!»

(Debrecen.)

Gulyás Pál.